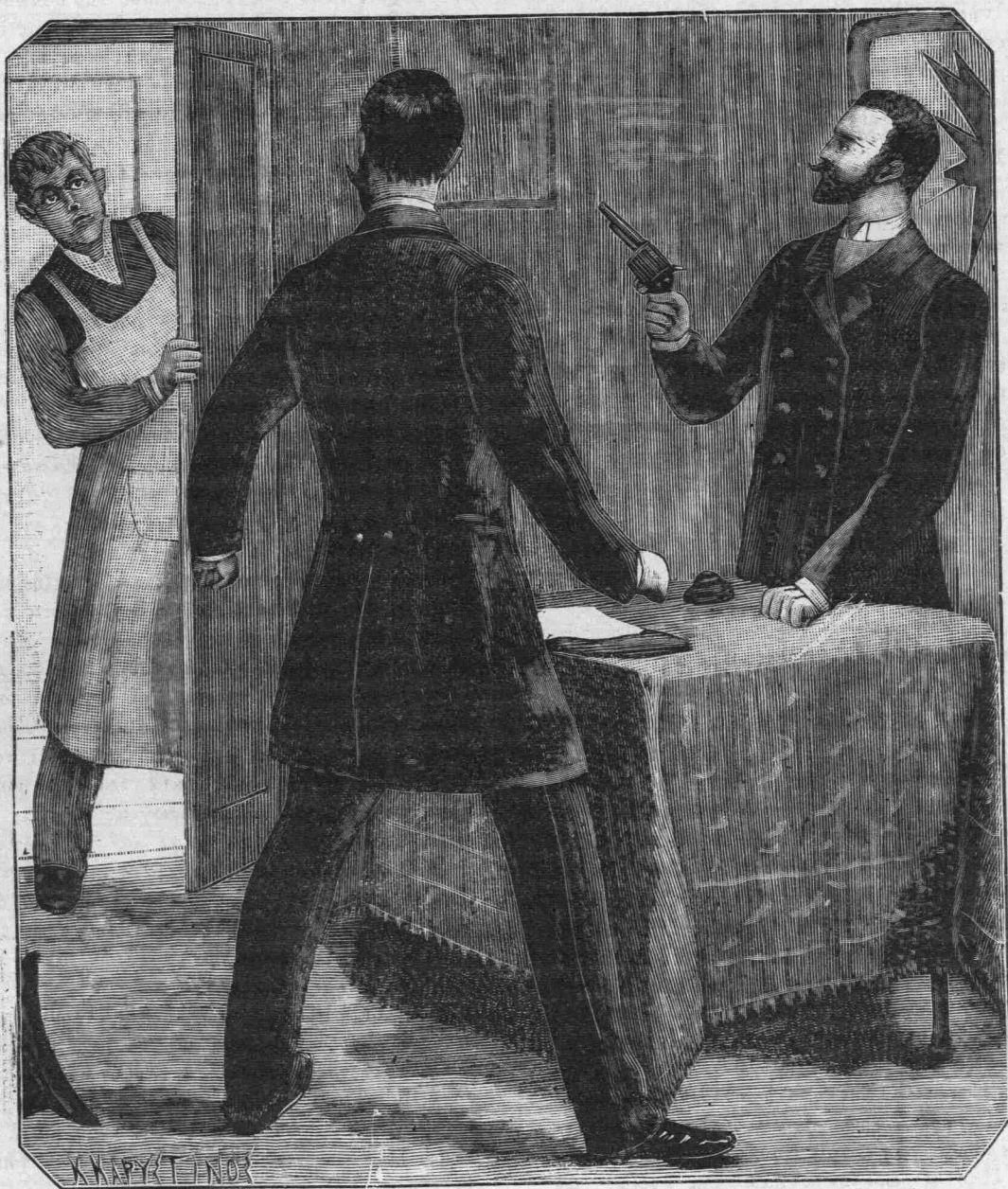

A. MATTHEY
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἐκράτουν τὸ ὄπλον, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου εἰσῆλθεν.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω σήμερον περὶ αὐτῆς. Εἶχον, ὡς σοὶ εἶπον, ἐπιφυλάξει τὴν συγκατάνευσίν μου. Σήμερον, κατόπιν ὀρίμου σκέψεως, ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν συγκατάθεσιν αὐτήν· καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπικυρωθῇ καὶ μετὰ τὴν ἰδικήν σου.

— Μὴ ἐλπίζετε, πάτερ μου! εἶπε ζωηρῶς καὶ καθαρῶς ἡ Λουκία.

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω, Λουκία, νὰ μοὶ ἀποτείνητε ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐζήτησα. Σὰς παρακαλῶ νὰ λάβητε τοῦλάχιστον καιρὸν νὰ σταθμίσητε καὶ νὰ σκεφθῆτε, ὡς ἀρμόζει εἰς κόρην τῆς θέσεώς σου, τὴν θέλησιν καὶ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρός σου.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τοῦ

δεσποτικοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἐκείνου ὕφους, ὅπερ ἔκαμπε πάντοτε τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον· ἀλλ' ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα σφόδρα διαφέρουσαν τῆς μητρός.

— Λυπούμαι, πάτερ μου, εἶπε δι' ὕφους γαληνιαίου καὶ σοβαροῦ, ὅτι ὑπεσχέθητε, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε τὸ αἶσθημά μου. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη διὰ νὰ ἐπανορθώσω ἐν σφάλμα, νὰ σὰς διακηρύξω ὅτι τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν θὰ μεταβληθῇ. Ποτὲ δὲν θὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἠγέρθη καὶ διὰ παρωργισμένης φωνῆς, ἣν προσεπάθει νὰ καταστείλῃ,

— Κόρη μου, εἶπεν, ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ διὰ σήμερον. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἔκαμον διακοίνωσιν καὶ οὐχὶ ἐρώτησιν. Δὲν δέχομαι ἀπάντησιν εἰς ἐρώτησιν, τὴν ὁ-

ποῖαν δὲν ἔθεσα. Θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν αὐτὴν εἰς κατάλληλον τόπον καὶ χρόνον. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ λόγος τοῦ πατρὸς θὰ ἐξασθενίσῃ ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς του, ἔχε ὡς βέβαιον — αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία λέξις μου — ὅτι θὰ κάμω νὰ σεβασθῇς τὸ δικαίωμα μου καὶ ὅτι θὰ νυμφευθῇς τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν.

— Μείνατε βέβαιος, εἶπεν ἡ Λουκία, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπρωτίμων τὸν θάνατον.

Προέκλινε δὲ καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, σφόδρα ὠργισμένος, ἀνέβη πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βάλδας, ἥτις ἀνέμενε αὐτὸν καὶ ἔλαβεν αὐτὴν κατ' ἰδίαν, ὅπως εἶπεν αὐτῇ τὴν συμβάσαν σύντομον καὶ ζωηρὰν σκηνήν.

— Θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ! εἶπεν ἀπειλητικῶς. Θὰ ἴδωμεν, — ἐν Ἐστουρβίλλῃ!

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἀγγελίνα, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἐνήμερον τῶν συμβησομένων κάτω, ἐπλησίασε μετ' ἀγωνίας. Ἡ Βάλδα εἶπεν αὐτῇ τὰ πάντα.

— Βλέπεις, μητέρα, ὅτι εἶχον δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα. Οὐδέποτε ἡ Λουκία θὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν!

— Ναί, ναί, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα, εἶπεν ὅτι θὰ ἐπρωτίμα μάλλον τὸν θάνατον!

Ἡ Ἀγγελίνα παρετήρησε φρίσσουσα ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἐμειδία παραδόξως ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους τούτους, καὶ εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς διεωρᾶτο μάλλον εὐαρέσκειαν ἢ φρίκη.

ΑΒ'

Διασκεδάσεις ἐν τῇ ἐπαύλει.

Αἱ διασκεδάσεις ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης ἤρξαντο ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

Οὐδὲν σπουδαῖον ἐπεισόδιον ἀνεφύη εἰσέτι, καὶ ἐν τούτοις τὰ πράγματα εἶχον βαδίσει διὰ βραδείας, ἀλλ' ἀδιαλείπτου προόδου, ἥτις κατετάραττε καὶ ὤθει εἰς ἀπελπισμὸν τὴν Λουκίαν.

Ἵππηρχε μεγάλη κίνησις ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ συνερχόμενοι ἦσαν ἤδη ἱκανῶς πολυπληθεῖς· ἦσαν δ' οὗτοι ἀρχαῖοι φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἄλλοι πολιτικοί, ἄλλοι οἰκονομολόγοι, ὡραῖαι τινὲς γυναῖκες καὶ δύο ἢ τρεῖς κομψαὶ νεάνιδες. Ὁ ὑποκόμης, ὁ διευθυντὴς τοῦ κοιτηλίου, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων προσκεκλημένων. Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Μοζιρόν ἀφίκοντο ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Ἡ ἐπαυλις τῆς Ἐστουρβίλλης ἦτο ἡ αὐτὴ ἐπαυλις, εἰς ἣν ἡ Λουκία εἶχε ζητήσῃ παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς νὰ μεταβῶσιν ὅπως διέλθωσι μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν. Ἦτο δὲ ὡραῖον κτῆμα τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, καὶ ἀπενεμήθη, κατὰ τὴν διανομήν, εἰς τὴν Λουκίαν· ἀλλ' ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐπεκαρπούτο αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος ἢ μέχρι τῆς συζεύξεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἡ ἰδιοκτησία αὕτη ἄλλως τε ἦτο ἐξ ἐκεῖνων, ἅτινα ἐκποιούμενα ἤθελον προσενέγκει τὰ κεφάλαια εἰς τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν, καὶ ἦτο πιθανῶς ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ἤρχοντο αὐτόσε· ὑπῆρχε μάλιστα μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἐποφθαλμιῶν ἀγοραστής.

Ἡ ἐπαυλις, ὠκοδομημένη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΒ', ἐστερεῖτο ρυθμοῦ καὶ ἦτο μετρίως ἀρχιτεκτονικῆς· ἀλλ' ἦτο εὐρύχωρος καὶ καλῶς διηυθετημένη ἐσωτερικῶς. Εἶχε τριάκοντα καλὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῶσι τὰ ἐνδικοιτήματα τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἀγγελίνα ἐπεθύμει νὰ γειτνιαζῇ τὸ δωμάτιον αὐτῆς εἰς τὸ τῆς Λουκίας· ἀλλ' ἡ Βάλδα ἐπέμεινε νὰ ἔχῃ πλησίον αὐτῆς τὴν θυγατέρα τῆς. Ἡ Λουκία ἐγκατεστάθη,

ὡς ἐν Παρίσις, πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς· τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, συνεκoinώνει μετὰ τῆς ἰδιαίτερας αἰθούσης τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ ἐπέτρεπε τὰς ἐκδρομὰς, τοὺς περιπάτους καὶ τὰ ἐπὶ τῆς χλόης γέυματα. Ὁ παρὰδεῖσος ἦτο λίαν ἐκτεταμένος καὶ πλήρης θήρας τοσοῦτον, ὥστε, καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν κυνηγιῶν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἠδύνατο, χωρὶς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτοῦ, νὰ θηρεύῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μετὰ τῶν φίλων του.

Μέχρις οὗτο φθάσει ὁ καιρὸς τοῦ δοθησομένου χοροῦ νῦτοσχεδίαζον πρὸς διασκεδάσιν διαφόρους εὐθυμίας καὶ συναυλίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐπαύλει· τῆς Ἐστουρβίλλης.

Ὅταν λέγωμεν νῦθύμουν καὶ διεσκεδάζον, ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν προσκεκλημένων καὶ τῶν ἀδιαφόρων· διότι μεταξὺ πασῶν τούτων τῶν ἡδονῶν, ὑπῆρχον ἐκεῖ πλείονες τῆς μιᾶς καρδίας πάσχουσαι ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πικριῶν αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Δὲ Σερζύ δὲν εἶχεν εἰσέτι παρουσιάσει ἐπισήμως τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν ὡς τὸν μέλλοντα γαμβρὸν αὐτοῦ· ἡ Βάλδα ἐπενόησεν, ἢ μάλλον, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐπινοήσῃ τι καλλίτερον· ἀνήγγελλε τὸν προσεχῆ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Μοζιρόν γάμον ἐνὶ ἐκάστῃ ἰδιαιτέρως· καὶ ὁ Μοζιρόν ἐδικαιοῦτο νὰ ᾔηνε ἀκριτόμυθος, ὅσον τὸ ἐφ' αὐτῷ, ἀπέναντι τῶν φίλων του.

Τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Λουκιανὸν καὶ μάλιστα διὰ τὴν Λουκίαν βάσανος ἀνυπόφορος. Ἐκαστος ἐνόμιζεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὁμιλήσῃ αὐτοῖς περὶ τοῦ γάμου μετὰ πλήθους συγχαρητηρίων. Τί νὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς τοὺς φιλόφρονας τούτους;

— Εἶνε ἀκόμη πολὺ μακράν. Ἡ εἰδησις δὲν εἶνε ἀκριβής.... Μὴ πιστεύετε εἰς τὰ θρυλήματα ταῦτα! . . .

Ἀλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ ἐπληροφοροῦντο τὴν εἰδησιν ταύτην παρὰ τοῦ κ. Δὲ Σερζύ, ἀφ' οὗ τὸ θρύλημα τοῦτο προήρχετο ἀπὸ τῆς Βάλδας καὶ τοῦ Μοζιρόν, οἱ φίλοι καὶ κινδυνεύοντες νὰ ἐκληφθῶσιν ἀδιάκριτοι οὐδεμίαν πίστιν ἔδιδον εἰς τὰς ἀρνήσεις τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ Λουκία ἐφέρετο πρὸς τὸν Μοζιρόν μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀγερῶχίας, ἁλτίνας περιώριζον ὀλίγον τὰ ὅρια τῆς προπετείας καὶ τῆς περιφρονήσεως.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ Λουκιανὸς οὐδέποτε προσηγόρευεν αὐτόν, οὐδέποτε ἀπηύθυνεν αὐτῷ τὸν λόγον. Ἀλλ' αἱ ἀφιλοφροσύναι αὗται ἐξελαμβάνοντο ὡς ἐνδείξεις οἰκειότητος καὶ οἰκογενειακῶν σχέσεων μετ' ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο ἡδη μέλος τῆς οἰκογενείας.

«Ὅλοι οἱ Παρίσιοι» λοιπὸν εἶχον ἤδη πληροφορηθῇ περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τοῦ κ. μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν καὶ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζύ, καὶ οἱ ῥέπουτερ τῶν ἀγοραίων φύλλων, ἅτινα, δίκην ἀμανιτῶν, ἀνεφύοντο ἐπὶ τῆς μοναρχίας, ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ οὐχὶ δι' ὑποκεκρυμμένων λέξεων ἐν ταῖς περὶ τῶν ἑορτῶν τῆς ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης ἀφηγήσεσιν αὐτῶν.

Ἀνυπομόνει μέχρι παραφορᾶς ὡς ἐκ τῶν ψευδῶν τούτων φλυαριῶν ὁ Λουκιανός.

— Θὰ ἀναστατώσω πάντας, ἔλεγεν.

Καὶ ὁ Ροβέρτος μετὰ πολλοὺς μόχθους κατῴρθου νὰ συγκρατῇ αὐτόν.

Ἀλλως τε, ὁ Ροβέρτος δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ᾔηνε πάντοτε ἐκεῖ.

Δις προσεκληθῇ κατεπειγόντως εἰς Παρίσιους, καὶ ἡναγκάσθῃ νὰ ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἦτο μακράν· ἐδαπάνη δὲ τέσσαρας ὥρας, καί, ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῶν νυκτερινῶν ἀμαρτωσιχιδῶν, οὐδέποτε ὁλόκληρον ἡμέραν ἔμενε ἐκτός.

Ἐλαβε μάλιστα τὴν εὐκαιρίαν, κατὰ τὴν δευτέραν ἀπουσίαν αὐτοῦ, νὰ διατρίψῃ μίαν ὥραν ἐν Μάντῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὴν Ὀκταβίαν, ἥς ἡ ὑγίεια ἐκρατύνθη, καὶ τὴν ὁποίαν εὖρε γαλήνιον καὶ εὐτυχῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ὁ Ροβέρτος οὐχ ἦττον δὲν ἦτο ἡσυχος μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἑστουρβίλλην ἐπανόδου αὐτοῦ, ἔνθα παρετήρησε συγχρόνως μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Βάλδας.

Τῷ ὄντι, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Βάλδα, οἵτινες εὐρίσκοντο νῦν ἐγγὺς κατὰ πρόσωπον ἀλλήλων, ἦσαν οἱ δύο ἀληθεῖς ἀνταγωνιστὰς τῆς περιπεπλεγμένης ὑποθέσεως· ἡ Βάλδα διεξάγουσα πάντα, οὐδόλως φαινομένη ὅτι ἀναμιγνύεται εἰς τίποτε· ὁ Ροβέρτος κατ' ἐπιφάνειαν περιποιητικὸς μόνον εἰς τὸν κ. Δὲ Σερζὺ καὶ εἰς τὸν Μοζιρόν, ἀλλὰ διὰ μέσου αὐτῶν ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς Βάλδας.

Ἡ Βάλδα ἦτο πάντοτε διὰ τὸν Ροβέρτον ὑπερβολικῶς χαρίεσσα, ἀλλ' αὐτός, καίτοι ἡγωνίζετο, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς, μένων καθ' ὅλα περιποιητικὸς, νὰ κρατήσῃ τῆς ψυχρότητος ἐκυτοῦ, καὶ νὰ ἦνε, εἰ μὴ σοδαρός, σπουδαῖος. Ἡ Ἀγγελίνα ἐνόει πάντα ταῦτα καὶ σφόδρα ὑπέφερεν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν.

Τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ἂν καὶ ἦτο τοσοῦτον ἀνήσυχον, ἦτο ἐν τοσοῦτῳ ἄρκετὰ εὐχαρι.

Ἐβλεπε τότε τὸν Ροβέρτον καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὄραν! Καί, ἐπειδὴ ὁ Ροβέρτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβαίνειν λίαν συχνὰ καὶ λίαν προθύμως πλησίον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἔμενε πολλάκις μᾶλλον παρὰ τῇ Ἀγγελίνᾳ ἢ τῇ Λουκίᾳ.

Ἡ Ἀγγελίνα δι' αὐτὴν ἦτο ἡ μικρὰ σύμμαχος τοῦ ὁμίλει αὐτῇ μετὰ φιλίας καὶ γλυκύτητος ἀδελφικῆς· συνεχόρευεν αὐτῇ· εὐηρεστεῖτο νὰ συνομιλῇ ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτῆς, διασκεδάζων διὰ τῆς παιδικῆς αὐτῆς φλυαρίας, τερπόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὴν Λουκίαν ἀφοσιώσεώς της.

Ἡ Ἀγγελίνα ἔζη οὕτω ἐν τῷ πυρετῷ καὶ τῷ ὄνειροπολήματι, ὡς ἐν παραδείσῳ, διαπερασθέντι ὑπὸ τῆς κολάσεως.

ΔΓ'

Ἡ μήτηρ διαφωτίζει τὴν θυγατέρα.

Ἡ Βάλδα παρετήρει τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐνίοτε νύχτα-ριστημένην καὶ ἄλλοτε ἐστενοχωρημένην.

Ἐσπέραν τινὰ εἶπεν ἀτενῶς προσβλέπουσα αὐτήν :

— Εἶσαι ἄρκετὰ εὐτυχής, προσφιλεστάτη μου ;

— Ναί, ἄρκετὰ εὐτυχής !

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Βάλδα, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν.

— ὦ ! δὲν θέλω ἄλλο καλλιτέρον ! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

Ἡ Βάλδα ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἀφοῦ διὰ τῶν φιλημάτων ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της,

— Ἀγγελίνα μου, τῇ εἶπεν, εἶσαι εὐτυχής, καὶ συγχρόνως ὑποφέρεις. Δὲν ἐννοῶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς εὐτυχίας. Θέλω πάντοτε νὰ χαίρῃς καὶ νὰ μὴ λυπηῇσαι. Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον σὲ λυπεῖ ; Καὶ πρῶτον γνωρίζεις καλῶς τὸν ἑαυτὸν σου ;

— Πιστεύω ὅτι γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Ἀγγελίνα. Ὁ κύριος Ροβέρτος, ὅστις εἶνε καλὸς καὶ τόσο ἐννοεῖς πρὸς ἐμέ, σοὶ ὁμιλεῖ μεθ' ὅφους φιλοφρονητικοῦ, εἰς τὸ ὅποιον διαβλέπω τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ξηρότητα. Διατί αὐτό ; Δὲν ἀγαπᾷ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀγαπᾷ τὴν μητέρα μου. Αὐτὸ ἀναμφιβόλως συμβαίνει, διότι σκέπτεται ὅτι σὺ εὐνοεῖς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν καὶ εἶσαι κατὰ συνέπειαν ἐναντία καὶ ἐχθρὰ εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ. Φοβοῦμαι μήπως ἔχει δίκαιον νὰ σκέπτεται τὸ τοιοῦτον, καὶ αὐτὸ μὲ θλίβει.

— Διότι σκέπτεσαι ἄρᾳ γε τὴν τόσο ὀλίγην συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς ἐμέ, εἶπεν ἡ Βάλδα σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀγαπητῇ μου, ἡ ἀπομάκρυνσις, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς ἐμέ, δὲν ἡμποδοῖεν αὐτόν, δόξα τῷ Θεῷ, νὰ ἔχῃ διὰ σὲ καὶ νὰ σοὶ δεικνύῃ πολλὴν φιλίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ζητῶ παρ'

αὐτοῦ πλεῖστον. Ἄν κατόπιν αἱ προβλέψεις καὶ αἱ εὐχαί μου ἐπαληθεύσωσιν, ἂν μίαν ἡμέραν αἰσθανθῇ διὰ σὲ αἰσθημα τρυφερώτερον... — Ἄφες με νὰ τελειώσω ! — ποτέ, σοὶ τὸ λέγω, ἡ παρουσία μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου, δὲν θὰ γίνουν ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς μου. Ἡ εὐτυχία αὕτη εἶνε ὁ μόνος μου σκοπός, ὁ μόνος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ζῶ· καὶ καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ἠνώχλουν αὐτήν, οὐδόλως θὰ μὲ ἐμελλε, καὶ πάλιν σοὶ ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἀφανισθῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ Ἀγγελίνα περιεπτύξατο εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῆς τὴν μητέρα της μετὰ τρόμου.

— Ἀ ! ἀνέκραξε, μὴ ἐπανερχεσαι, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὰς σκοτεινὰς αὐτὰς ιδέας ! βλέπεις κάλλιστα ὅτι ἀντὶ νὰ μὲ ἐγκαρδιώσῃς, ἀπ' ἐναντίας μὲ καταλυπεῖς καὶ μὲ τρομάζεις.

Καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἔλεγε φρικιδῶσα :

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ μήτηρ μου φυλάττει τὸ δηλητήριο ἐκεῖνο !

Ἡ Βάλδα ἐπανελάβε μειδιδῶσα :

— Μείνε ἡσυχος, μικρὰ δειλὴ ! δὲν θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ φθάσῃ τις εἰς τὰ ἔσχατα αὐτὰ ὅρια. Πρὸς τὸ παρόν, βεβαίως σου ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω τί, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, εἴτε κατ' αὐτοῦ, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Ροβέρτου ἢ ἐναντίον αὐτοῦ. Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ εἶνε τοῦ λοιποῦ προσωπικῶς ὑποχρεωμένος. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν πείσω νὰ μεταβάλλῃ ἰδέαν, ὅσον ἡ ἐπιρροή μου ἴσχυε, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ αὐτός θὰ μετέβαλλε γνώμην, ἂν ἠδύνατο νὰ ἀποσύρῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἡ ἀνάγκη θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του, θὰ γείνη λοιπὸν ἀνάγκη, ὥστε ἡ Λουκία νὰ συγκατανεύσῃ νὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν.

— Καὶ ἂν δὲν συγκατανεύσῃ ; Ἄν προτιμήσῃ μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ ; Τὸ εἶπεν ἡ ἰδία, τὸ ἐνθυμεῖσαι ;

— Ναί, βεβαίως, τὸ ἐνθυμοῦμαι· καὶ τὸ ἐνθυμίζω πάντοτε εἰς τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ, καὶ τὸ εἶπον εἰς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Ἐμειδίασαν δὲ διὰ τοῦτο. Οἱ ἄνδρες πολὺ ὀλίγην πίστιν δίδουσιν εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτὰς τοῦ ἀελλπισμοῦ. Ἐνίοτε ὁμῶς αὐταὶ εἶνε σπουδαϊόταται. Ἰσως θὰ πράξῃς καλῶς ἂν εἰδοποιήσῃς τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν κύριον Ροβέρτον... — Ἀλλ' ὅσον δι' ἐμέ, καὶ ἂν ἀκόμη, ἐπαναλαμβάνω, ἐδοκίμαζον νὰ συνδράμω τὴν Λουκίαν, δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον.

— Καὶ εἰπέ μοι, θὰ τὸ ἔκαμνες ἂν ἠδύνασο ;

— Θὰ ἦμαι εἰλικρινής, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα μετὰ τινα δισταγμόν· ὄχι, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνον. Μεταξὺ τῆς Λουκίας καὶ τῆς θυγατρὸς μου, ἡ ἐκλογή μου δὲν δύναται νὰ ἀμφιταλαντευθῇ.

— Ἐ ! δὲν ὑπάρχει ζήτημα πάλης μεταξὺ τῆς Λουκίας καὶ ἐμοῦ.

— Διὰ σέ, ὄχι· δι' ἐμέ, ναί... Ἀλλὰ μόνον δι' ἐμέ ὁμιλεῖς, ὡς ὁμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ δι' ἐσέ. Ταλαίπωρόν μου τέκνον ! ἀγνοεῖς τὴν ἰδίαν σου καρδίαν. Εἶμαι μήτηρ σου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ σοὶ γνωρίσω αὐτήν· θέλεις νὰ δοκιμάσωμεν νὰ ἀναγνώσωμεν εἰς αὐτὴν ὁμοῦ ;

— Μάλιστα, προθύμως ! εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Ἀγγελίνα.

— Ὑπόθεσε, ἐπανελάβε τὴν Βάλδα, ὅτι δύνασαι νὰ διευθύνῃς τὰ συμβαίνοντα κατὰ βούλησιν, τί θὰ ἔκαμνες ;

— Ἀπλούστατον, εἶπε πάραυτα ἡ Ἀγγελίνα, ὕψουσα ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν αὐτῆς βλέμμα· θὰ ἔκαμνον ὥστε ὁ Ροβέρτος νὰ δυνηθῇ εὐθὺς νὰ νυμφευθῇ τὴν Λουκίαν.

— Ἀ ! ἀγαπητὲ ἄγγελε ! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, πόσον ἀξίζεις νὰ ἦσαι εὐτυχής πάντοτε ! Ἀλλὰ ὡς προχωρήσωμεν μέχρι τέλους. Ἰδοὺ ἡ εὐχή σου ἐξεπληρώθη, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Λουκία συνεζεύχθησαν· ἀγαπῶνται ἐλευ-

θέρως, εἶνε εὐτυχεῖς, χαίρεις διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν... Τί ἐξάγεται διὰ σέ ὠφέλιμον;

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ φωνῆς ὀλίγον σταθερᾶς· ἄφ' οὗ θὰ ᾔνε ἐκεῖνοι εὐτυχεῖς, θὰ ᾔμαι καὶ ἐγώ.

— Καλῶς! ἡ ὥρα καὶ διὰ σέ ἐφθασε, δὲν εἶνε ἀληθές, θὰ νυμφευθῇς;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Ποτέ; καὶ διὰ τί;

— Πρῶτον εἰς τὴν θέσιν μου, ποῖος θὰ ἡγάπα ἐμέ; Τίς θὰ μὲ ἐνυμφεύετο;

— Δὲν προσέχεις, προσφιλὲς μικρὰ μου, ἐπανελάβε θλιβερῶς ἡ Βάλδα, καὶ μοι εἶπες λόγον λίαν σκληρόν.

— Ἄ! εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές! καὶ ἀδικον καὶ ψευδές! συγχώρησόν με! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα ἐναγκαλιζομένη ἐπανειλημμένως τὴν μητέρα της. Μήπως δὲν εἶπες ὅτι θὰ ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ μὲ καταστήσῃς εὐτυχῇ, πλουσίαν, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχεις εἰς ἐμέ πλήρη ἐμπιστοσύνην; Ναί, κρατεῖς βεβαίως τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ἄλλ' ἐγώ, βλέπεις, ἐγώ δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ. Ὅχι! δὲν θὰ σέ ἀφήσω, θὰ μείνω πλησίον σου, καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἄ! μήπως δὲν εἶνε δυνατόν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ᾔμαι εὐτυχής!

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶσαι τόσον ὠχρά! διὰ τοῦτο λοιπὸν τρέμεις πάντοτε! διὰ τοῦτο λοιπὸν μόλις δύνασαι νὰ συγκρατῇς τὰ δάκρυά σου! Μόνη ἡ ψυχρότης τοῦ δόκτορος Ροβέρτου δὲν ἦτο ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὑπέφερες. Ἦτο καὶ ἄλλη αἰτία καὶ δι' αὐτὸ κατὰ πάσαν ὥραν ἔκλαιες... καὶ αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν ἀκόμη κλαίεις.

— Ναί, βέβαια, κλαίω· ναί, ὑποφέρω! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα καταβεβοημένη ὑπὸ δακρύων. Ἀγνοῶ διὰ τί. Δὲν βλέπω τὸν λόγον. Ἀγνοῶ εἰς τί ν' ἀποδώσω ὅ,τι δοκιμάζω· ἀλλ' ὅ,τι ὑποφέρω εἶνε φοβερόν.

— Καὶ λοιπὸν τί θὰ συμβῇ, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα, ἂν δὲν ἀναιμῶνται εἰς τὴν λύπην σου γλυκεῖα ἔλπις; Τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ἦδη ἡ Λουκία ἦτο σύζυγος τοῦ Ροβέρτου;

— Πιστεύεις; Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο κακὸν δι' ἐμέ! θὰ ἦτο ἀναξιοπρεπές! Ἄ! θὰ κατορθώσω μέχρι τέλους νὰ νικήσω τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν!

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς μέχρι τέλους! καὶ ὅσα τόρα ὑποφέρεις εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὅποια βραδύτερον θὰ ὑποστῇς.

— Πιστεύεις; ἐπανελάβεν ἡ Ἀγγελίνα ἀλλόφρων. ὦ! ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ ἀνυπόφορον! Καὶ θὰ διαρκέσῃ ἄρα γε πολὺ;

— Καθ' ὅλην σου τὴν ζωὴν, ἀξιολάτρευτε ἀγγελέ μου! καθ' ὅλην σου τὴν ζωὴν, θὰ ζῇς ζωὴν ζηλοτυπίας, ἀγωνίας καὶ βασάνων!

— Πιστεύεις;... εἶπε διὰ τρίτην φορὰν ἡ Ἀγγελίνα, κρατοῦσα τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

— Πιστεύω, βλέπω, εἶμαι βεβαία. Καὶ ἂν παρατηρήσῃς εἰς τὴν κατασπαρχμένην καρδίαν σου, θὰ ἀναγνώσῃς ὅτι δὲν ἀπατῶμαι.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα κατηφὲς καὶ μετ' ὀφθαλμῶν ἀτενῶν, ἀρχίζω τῷ ὄντι νὰ πιστεύω.

— Καὶ ἰδοὺ διὰ τί, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα, καὶ ἂν ἀκόμη ἡδυνάμην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, δὲν θὰ ἀνθιστάμην ποσῶς. Ὁφείλεις τόρα νὰ τὸ ἐννοήσῃς καλῶς, ἀλλ' οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ πλέον ἔχομεν, καὶ μάλιστα σύ, νὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τίποτε. Εἶσαι ἐκτός τῶν συμβαινόντων. Ἄν κατὰ τι συνέπραξες εἰς τὰ γενόμενα, αὐτὸ ἐγένετο ἐν τῇ ιδέᾳ τῆς ἀποσιώσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ἄς ἀφήσωμεν νὰ βαδίσωσι τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν διεύθυνσιν. Ἐννοεῖς, δὲν εἶνε ἀληθές; ἀκούεις;

— Ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ὅτι ἀντὶ μόνῃς τῆς ζωῆς

τῆς μητρὸς μου ἢ τῆς φίλης μου εἶνε δυνατόν νὰ γείνω ποτὲ εὐτυχής.

— ὦ! μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα! ὄχι! ὄχι! ἡ εὐτυχία σου δὲν θὰ στοιχίσῃ τόσον ἀκριβᾶ.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ τῆς αὐτῆς σοβαρᾶς καὶ θλιβερᾶς φωνῆς, ἃς ἀφήσωμεν, ὡς εἶπες, τὰ πράγματα νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν πορείαν.

ΛΔ'

Ἡ ἀξία μιᾶς προικός.

Ἡ Βάλδα εἶπεν ἀλήθειαν· οὐδένα τῶν τροχῶν τοῦ μηχανισμοῦ, ὃν αὐτὴ ἔθετο εἰς κίνησιν, ἡδύνατο νὰ ἀναχαιτίσῃ νῦν. Περιωρίζετο νὰ ἐπαγρυπνῇ, ἐτοίμη, κατὰ τὸ αἰλουροειδὲς ἔθος αὐτῆς, νὰ ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον τὰ γινόμενα, ὅπως ἀποτελειώσῃ πάντα δι' αἰφνιδίου κτυπήματος.

Ὁ Μοζιρόν ἔλαβεν αὐτὴν κατ' ἰδίαν, ὅπως παραπονεθῇ αὐτῇ διὰ τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ συμπεριφορὰν τοῦ Λουκιανοῦ.

— Πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει ὅτι ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ, τῇ εἶπε, μὲ βλέπει μετ' ἀδιαφορίας καὶ φέρεται πρὸς ἐμέ ὡς ἀγνώστος. Ἀλλ' ὅ,τι εἶνε δύσκολον νὰ ὑποφέρω, εἶνε ὅτι μὲ περιφρονεῖ. Τὸ πρῶτ' αὐτό, ἐνώπιον δέκα προσώπων, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέβαιναν ἐπὶ τοῦ ἵππου διὰ περιπάτου εἰς τὸ δάσος, ἐπεχείρησα νὰ τῷ εἶπω ὀλίγας λέξεις — διότι, μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀποφεύγω τὰς περιστάσεις αὐτάς — μὲ προσέβλεπεν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον, καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Εἶδον ἀκούσιον μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη ὄλων τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ἐκείνης· καὶ ὀλίγον ἔλειψε ἄλλος νὰ ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν τῆς αὐθαδείας τοῦ νέου. Ἀλλ' ἐκρατήθην, φοβούμενος μὴ γείνη καταφανεστέρα ἢ ἀδικαιολόγητος αὕτη ἀπέναντι ἐμοῦ διαγωγὴ τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, εἶπεν ἡ Βάλδα. Ἄν μονομαχία μεταξὺ φίλου τοῦ Λουκιανοῦ ὑπῆρξε τόσον σοβαρὰ περίπτωσις, δὲν εἶνε νομιζῶ ἀνάγκη νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι οἰαδήποτε ἔρις μεταξὺ τοῦ Λουκιανοῦ θὰ ἐγένετο αἰτία ἀπολύτου ρήξεως.

— Ἐ! ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἐπιζητεῖ τὴν ἔριν αὐτὴν.

— Καὶ ὑμεῖς ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὀφείλετε νὰ ἀποφεύγητε καὶ τὴν ἐλαχίστην πρόφασιν.

— Αὐτὸ κάμνω· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐκόλον ὅταν εὐρίσκειται τις μετ' αὐτοῦ εἰς συνάφειαν ἐπὶ δώδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν. Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος εἶνε πολὺ φρονιμώτερος, καὶ βλέπω ὅτι διατηρεῖ, ὅσον εἶνε τοῦτο δυνατόν δι' αὐτόν, τὴν ἐπιθετικὴν καὶ κοχλάζουσαν τοῦ μέλλοντος γυναικαδέλφου μου παραφορὰν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖ, καὶ σᾶς βεβαίω ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ πληροφορηθῇ αὐτά. Δὲν δύνασθε ὑμεῖς, ὡς οἰκοδόμοισιν, νὰ ἀπαιτήσητε παρὰ τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ νὰ ἔχῃ περισσότερὰν εὐπροσηγορίαν εἰς τοὺς ξένους σας;

— Εἰσθε βέβαιοι, εἶπεν ἡ Βάλδα μετὰ τοῦ διαφορομένου μειδιάματος αὐτῆς, ὅτι ἡ παρέμβασίς μου θὰ ᾔνε ἀποτελεσματικὴ, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς δὲν θὰ προκύψῃ ἀποτέλεσμα ὅλως δι' ὅλου ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὅποιον εὐχεσθε;

— Δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ.

— Ἀνάγκη τότε ὁ κύριος Δὲ Σερζύ νὰ μοι δώσῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν, νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ μάλιστα.

— Ἄν μοι ἐπιτρέπετε νὰ τῷ εἶπω μίαν λέξιν;

— Ἔστω. Ἀλλ' ἀγαπητέ μοι κύριε Δὲ Μοζιρόν, θέλετε νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν;

— Βεβαίως!

— Λοιπόν, ὅσον λεπτή καὶ ἂν ᾔητε ἡ θέσις σας, μὴ προφυλάττεσθε ὀπισθεν τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ, ἢ ὀπισθεν ἐμοῦ· στηρίζεσθε μᾶλλον ἐφ' ὑμᾶς, ἐπὶ τῆς συνέσεώς σας... Ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ τῆς Βάλδας ἀπόχρωσις τις χλευσῆς, τὴν δὲν ἐνόησεν ὁ κ. Δέ Μοζιρόν.

— Τὴν σύνησιν μου! ἐπανελάβε πικρῶς, ἐδοκιμάσθη πολὺ μέχρι τοῦδε, ἡ σύνησίς μου!

— Φρόνησις μᾶλλον! μὴ ἀπολέσητε τὸν καρπὸν τοσούτων θυσιῶν. Ὅσον περισσοτέραν αὐθάδειαν καὶ κομπορημοσύνην σας δείξῃ ὁ ἀπερίσκεπτος αὐτὸς νεανίας, ἐπὶ τοσοῦτον ὑμεῖς διπλασιάσατε τὴν ἡμέριαν καὶ τὴν μετριοφροσύνην· ὅσον ἐκεῖνος προβαίνει, τοσοῦτον ὑμεῖς ὀπισθοδρομεῖτε.

— Νὰ ὀπισθοδρομήσω! νὰ ὀπισθοδρομήσω! ὑπεγόγγυσεν ὁ Μοζιρόν. Ἄ! αὐτὸ μοῦ στοιχίζει πολὺ, σας ὁμνῶ!

— Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα διὰ τοῦ αὐτοῦ χλευαστικοῦ τόνου. Ἀλλὰ σκέφθητε ὅτι ἂν δὲν ὀπισθοδρομήσητε, θὰ χάσετε πολὺ περισσότερον· δύο περίπου ἑκατομμύρια!

Ἡ συνομιλία διεκόπη ἐνταῦθα, καὶ ὁ Μοζιρόν ἐγένετο μελαγχολικός.

Ἡ δύσκολος αὐτῇ ὑπομονή, τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν αὐτῇ ἡ σκληρὰ ἀνάγκη, ὥφειλε τὴν ἐπαύριον νὰ ὑποβληθῇ εἰς δεινὴν δοκιμασίαν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ μέχρι τῆς διὰ τὴν ἀλειάν ἀναχωρήσεως, προσδιορισθείσης διὰ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, οἱ ἄνδρες περιπάτου ἀνω καὶ κάτω ὁμιλοῦντες καθ' ὁμίλους εἰς τὰς δεινὰς τοῦ κήπου παρόδους.

Ὁ Μοζιρόν, βδιδῶν ἐγγὺς μετὰ τοῦ ὑποκόμητος, διεσταυρώθη μετὰ τοῦ Λουκιανού, ὅστις κρατῶν σιγάρον ἐν τῷ στόματι, ἤρχετο ἀντιθέτως, συγκρατούμενος μετὰ τινος φίλου αὐτοῦ, ἐλθόντος τὴν πρωΐαν.

— Μὰς ἐπιτρέπετε νὰ ἀνάψωμεν; εἶπεν ὁ ὑποκόμης εἰς τὸν Λουκιανόν.

Ὁ Λουκιανὸς ἔτεινε πρὸς τὸν ὑποκόμητα τὸ σιγάρον αὐτοῦ· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ Μοζιρόν ἐξέτεινε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα, ἀπέσυρεν αὐτὸ μετὰ δυσθύμου χειρονομίας· ἔπειτα, ἐπὶ τῇ ἐκπληκτῇ κινήσει τοῦ Μοζιρόν:

— Συγγνώμην, κύριε Δέ Μοζιρόν, εἶπεν, ἰδοὺ ὁ κ. Ἰούλιος Δέ Ἀστού, ὅστις μὲ εἶπέ τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον νὰ σας ζητήσω μικρὰν ἐξήγησιν· τῷ εἶπετε πρὸ ὀλίγου ὅτι προτίθεσθε νὰ νυμφευθῇτε τὴν δεσποσύνην Δέ Σερζύ;

— Τῷ εἶπον, ἀπεκρίνατο ὁ Μοζιρόν, ὅτι ὁ κύριος Δέ Σερζύ ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ διὰ τὸν γάμον αὐτόν. Γνωρίζετε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀληθές.

— Ὅχι, κύριε, τίποτε δὲν γνωρίζω, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Λουκιανός. Ἀφ' οὗ ὁ κύριος Δέ Σερζύ δὲν τὸ ἀνήγγειλε δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως, οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίζῃ αὐτό, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγῃ, — καὶ ὑμεῖς, κύριε, ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου.

— Δύο τινά, ἀπεκρίνατο ὁ Μοζιρόν, θέλουσι δείξει ἐν τούτοις, ὅτι εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πρῶτον, κύριε Δέ Σερζύ, εἶνε ὅτι ἀφ' οὗ μοι ὁμιλεῖτε μὲ τὸ προκλητικὸν αὐτὸ ὕφος, δὲν ἀποκρίνομαι εἰς τὴν πρόκλησιν, καὶ ὑποκλίνω, θεωρῶν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν τοῦ λοιποῦ νὰ ὑπάρχῃ διαφορά τις μετὰξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ, εἶχον δὲ τὸ καθήκον, ἂν καὶ μὲ ὕβριζετε, νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς τὴν προσβολήν, καὶ νὰ σας ἀφήσω μόνον νὰ φέρετε τὴν εὐθύνην. Ἡ ἑτέρα ἀπόδειξις, — τὴν ὁποίαν ἔσχε τὸ πρῶτὸν τοῦτο ἡ ἀπερίσκεψία μου, τὸ ἀναγνωρίζω, τὸ ἄδικον νὰ προηγηθῇ, — ἔρχομαι, ἀφ' οὗ μὲ βιάζετε νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ νὰ σπεύσῃ νὰ ἀναγγείλῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἀνευ βραδύτητος· καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ αὐριον, ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ, ὅτε θὰ ἔχωμεν πολυπληθεστέρους ἐκ Παρισιῶν μάρτυ-

ρας, δὲν θὰ παρέλθῃ, χωρὶς ὁ κύριος Δέ Σερζύ μεγαλοφῶνως νὰ δηλώσῃ καὶ ἐνώπιον ὅλων τὴν εἰδησιν, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς θέλετε νὰ ἀγνοῇτε ἀκόμη.

Ὁ Μοζιρόν ἐχαίρετισε καὶ ἀπεμακρύνθη ζωηρῶς.

Ὁ Ροβέρτος εἶδε μακρόθεν τὴν λογομαχίαν ταύτην καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν. Ἐμέμψατο τῷ Λουκιανῷ διὰ τὴν ζωηρότητα αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν σου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Λουκιανός, ὑπομονὴν δὲν τὴν ἐννοῶ· τί ἐλπίζεις λοιπόν; τί ἀναμένεις ἀκόμη;

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἰς μέσα, τὰ ὅποια, νὰ μὴ ᾔητε σφοδρὰ καὶ νὰ διακινδυνεύσωσι τὴν ζωὴν σου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ μὴ ᾔητε ὀλιγώτερον, πιστεύσόν μοι, ἰσχυρὰ καὶ συγχρόνως φοβερά. Καὶ ἀναμένω τὴν ἀποφασιστικὴν κρίσιν, ὅπως ἀρχίσω νὰ κάμω χρήσιν τῶν μέσων τούτων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἐπισπεύσω τὴν κρίσιν αὐτήν.

ΛΕ'

Τὸ σχέδιον τῆς μάχης.

Ἀφ' οὗ λίαν ὀργισμένος ὁ Μοζιρόν τὸν Λουκιανόν, μετέβη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κ. Δέ Σερζύ.

Ἀφηγήθη αὐτῷ, ἐξημμένος ἔτι, τὰ συμβάντα.

— Κύριε κόμη, τῷ εἶπεν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας παρατηρήσω ὅτι δὲν δύναμαι ἐπὶ μακρότερον χρόνον νὰ μένω εἰς τὴν ἀμφίβολον αὐτὴν θέσιν, γενόμενος παραδεκτὸς παρὰ τοῦ πατρός, ἀποκρουόμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

— Κύριε Δέ Μοζιρόν, εἶπεν ἀγερώχως ὁ κύριος Δέ Σερζύ, μόνος ὁ πατὴρ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, νομίζω, κατὰ τὸ ἀρχαῖον δίκαιον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ὁδηγὸς τῶν εὐγενῶν.

— Δι' ἡμᾶς, κύριε, ναί, βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Μοζιρόν· ἀλλὰ σήμερον ὁ νεώτερος νόμος, ὁ ἀνατρεπτικὸς τοῦ ἀρχαίου, ἀπαιτεῖ, τὸ γνωρίζετε πολὺ καλλίτερον ἐμοῦ, τὴν συγκατάθεσιν τῆς θυγατρὸς, καὶ θέλει αὐτήν, οὐχὶ συνυπάρχουσαν τῇ πατρικῇ συγκαταθέσει, ἀλλὰ προηγουμένην.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ κύριος Δέ Σερζύ, οὐχὶ τὸ νόμιμον, ἀλλὰ τὸ ἠθικόν. Ἐχετε τὸν λόγον μου· ἡ θυγάτηρ μου θὰ γίνῃ σύζυγός σας. Ἄν ἀντιστῇ, σας βεβαιῶ, ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν κάψω. Ὅσον διὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ υἱοῦ μου, αὐτὴ δὲν θέλω οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ με ἀπασχολῇ.

— Ἐμπιστεύομαι καθ' ὅλοκληρίαν εἰς ὑμᾶς, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Μοζιρόν. Ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐπιτύχω τὴν συγκατάθεσιν τῆς δεσποσύνης Δέ Σερζύ, νομίζω ὅτι θὰ ᾔητο κατὰ τὸ παρὸν λίαν συντελεστικὸν νὰ καταστήσῃτε τὸν σκοπὸν σας γνωστὸν εἰς ὅλους, καὶ, τρόπον τινά, ἐπίσημον. Ὑμεῖς καὶ ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἐσκέφθητε ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ προβαίνω βαθμηδόν, νὰ κάμω γνωστὴν πρὸς τὴν δεσποσύνην Δέ Σερζύ τὴν αἴτησίν μου πρῶτον, τὴν συγκατάθεσιν ὑμῶν ἔπειτα, καὶ νὰ ἀφήσω νὰ παρέλθῃ ἀκόμη ὀλίγον διάστημα, πρὶν ἢ γείνῃ γνωστὴ ἡ συγκατάθεσις αὐτῇ εἰς ὅλους. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγένετο ἄρκετὰ μακρόν, ὅτι ἡ δεσποσύνη Δέ Σερζύ ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ συνοικειωθῇ μὲ τὴν ὑμετέραν θέλησιν, καὶ ὅτι θὰ ᾔητο καλὸν ἤδη νὰ κηρυχθῇ δημοσίᾳ πρᾶγμα προεσχεμμένον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου αὐτὴ θὰ ἐδίσταζεν ἀναμφιβόλως νὰ ἀντιστῇ.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίνατο καὶ ὁ κύριος Δέ Σερζύ, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὴ θὰ ᾔητε καὶ ἡ γνώμη τῆς κομῆσεως.

— Ἦδη ἄς εἰπώμεν μετὰξὺ μας, ἐξηκολούθησεν ὁ Μο-

ζιρόν, ὅτι ἡ διακήρυξις αὕτη ἠδύνατο νὰ γείνη καταλλήλως αὐριον, ἡμέραν τοῦ μεγάλου χοροῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν νέων ἐκ Παρισίων προσκεκλημένων. Ἰδοὺ διὰ τί ἀνέλαβον πρὸ ὀλίγου νὰ ἀναγγείλω, — ὀλίγον πρότερον, — εἰς τὸν κύριον Λουκιανὸν ὅτι ἦτο ὠρισμένη ἡ στιγμή ἐκείνη.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, καὶ δὲν θὰ σὰς διαψεύσω. Ὁ κύριος Δὲ Πλεσσὺ σὰς ἐβεβαίωσε, δὲν εἶνε ἀληθές; ὅτι ὁ θεὸς τοῦ μοῖ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ ἀποδεχθῇ τὴν προσκλησίν μου καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο τὸ ἐσπέραι.

— Ναί, κύριε κόμη, ὁ ὑπουργὸς θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀπέλθῃ τὴν νύκτα δι' εἰδικῆς ἀμαξοστοιχίας· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἀφύκτως.

— Λοιπὸν, κύριε Δὲ Μοζιρόν, θὰ παρουσιάσω ἐνώπιον πάντων τὸν γαμβρόν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Μοζιρόν, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ. Τώρα μία μόνη σκέψις μὲ ἀπασχολεῖ, μήπως ἀπὸ τοῦδε ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ δοκιμάσῃ νὰ ματαιώσῃ τὰ πάντα διὰ σκανδάλου.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τί ἐφαντάσθη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ.

— Ἀλλ' ἐγώ, ἐπιτρέψατε! ποσῶς δὲν ἐπεθύμουν! ἐπανάλαβεν ὁ Μοζιρόν γελῶν. Εἶνε καλλίτερον νὰ προλαμβάνῃ τις παρὰ νὰ τιμωρῇ. Ἄν ἐλαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ τῷ εἴπητε ὀλίγας λέξεις ἢ νὰ ζητήσητε παρὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, ὡς οἰκοδεσποίνης, νὰ τῷ εἴπητε ἐκ μέρους σας;

— Ἡ ἰδέα σας εἶνε ἐξαίρετος! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ· αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν χεῖρα ἐλαφροτέραν καὶ τὸ πνεῦμα μᾶλλον εὐστροφον ἢ ἡμεῖς εἰς τὰ λεπτὰ αὐτὰ ζητήματα. Ἐγώ, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν μου, καὶ θὰ προὔχωρουν ἴσως πέραν τοῦ δέοντος. Ἄς ὑπάγωμεν ὁμοῦ νὰ εὐωμεν τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ, ἂν θέλετε· καὶ νὰ τὴν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς προσφέρῃ τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ἀρωγὴν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν ἐφοβεῖτο μόνον τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Ἐφοβεῖτο ἴσως πολὺ περισσότερον νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Λουκιανόν. Προησθάνετο ὅτι δὲν τῷ ἦτο εὐκολον νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἀγέρωχον νέον, συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ ἠθελεν ἐξαφθῇ σφοδρῶς, καὶ ἡ ἑξάψις ἔχει τοὺς κινδύνους αὐτῆς. Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἦτο πλέον ὁ νεανίσκος, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο ἐπὶ ἔτη νὰ πέμψῃ εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ κύριος τῆς ἰδίας περιουσίας. Ἰσχυρὸς ἐν τῷ δικαίῳ του, ἢ, ἴσως, εἶχε τὴν γνώμην αὐτοῦ...

Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους ὁ κύριος Δὲ Σερζύ προὔτιμα, ὅπως ἡ Βάλδα διεξαγάγῃ ἐπιτυχέστερον τὴν μεσολάβησιν αὐτῆς παρὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Καὶ ἡ θέσις αὐτῆς, ὁ τίτλος αὐτῆς, ὡς μητρυιᾶς, ἔδιδον αὐτῇ ἐπιτηδειότητα, τὰς ὁποίας ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ἂν ὁ Λουκιανὸς ἐκράτει ἀπέναντι αὐτῆς τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς ἐπιφυλάξεως, ἦτο ἐν τούτοις ἠναγκασμένος νὰ μένῃ εὐπροσήγορος καὶ συγκαταβατικὸς διὰ τὴν κόμησάν Δὲ Σερζύ, διὰ τὴν σύζυγον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ μετέβη μετὰ τοῦ Μοζιρόν πρὸς τὴν Βάλδαν, καὶ ἀμφότεροι ἐκοινοποίησαν αὐτῇ τὴν σκητὴν τοῦ κήπου καὶ τῶν γενομένων ἀποφάσεων.

— Λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, ἀπεφασίσθη; Θὰ γείνη αὐριον;

— Μάλιστα, φίλη μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ. Αὕτη ἐπανάλαβε περίφροντις:

— Δι' αὐριον!

Καὶ ἀκουσίως αὐτῆς ἐλαφρὰ ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ἡ ἀποφασισθεῖσα ὥρα λοιπὸν ἀφίκετο! αὕτη ἄνευ ἀμφιβολίας ἦτο ἐτοίμη — καὶ ἐν τοσούτῳ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰ παρακωλύσαντα αὐτήν, εἶχεν ἀναβάλαι πάντοτε, πάντοτε ἀνέβαλλε τὴν φοβερὰν ταύτην ὥραν.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο γυνὴ νὰ διστάζῃ ἐπὶ μακρόν, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Αὐριον, ἔστω! εἶπεν.

Καὶ ἐπανάλαβεν:

— Ἄς ἴδωμεν, ἄς σκεφθῶμεν καλῶς ὅ,τι πρέπει νὰ πράξωμεν. Δὲν πρόκειται τώρα νὰ ἐφευρίσκω τρόπους ὑπεκφυγῶν· πρέπει νὰ βαδίσω ταχέως εἰς τὸ τέρμα. Εἴπετε, φίλε μου, ὅτι προτίθεσθε νὰ μὲ ἐπιφορτίσητε διάδημά τι, ἀλλὰ πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὸν Λουκιανόν.

Καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐξήγησε τοὺς λόγους, οὓς εἶχε νὰ μὴ ποιήσῃ αὐτὸς οὗτος τὸ διάδημα τοῦτο, καὶ ἐκείνους δι' οὓς ἦτο προτιμότερον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τοῦτο.

— Ἡ ἀποστολὴ δὲν εἶνε οὔτε εὐκολος, οὔτε εὐάρεστος, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' ἂν ἐπιμένητε εἰς αὐτὴν τὴν ἀναδέχομαι...

— Ἐπιμένω, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε.

— Θὰ ὑπακούσω λοιπὸν. Ἀλλ' ἀπαίτῶ νὰ μοῖ δώσητε τὰς λίαν πολυτίμους ὀδηγίας σας, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ. Ἐπειτα, ἂν ὁμιλήσω εἰς τὸν υἱόν σας, ὀφείλετε καὶ ὑμεῖς νὰ ὁμιλήσητε εἰς τὴν θυγατέρα σας.

— Μάλιστα, μάλιστα! εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, λίαν ἀνδρείως ἀπέναντι τῶν γυναικῶν.

— Καὶ θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ πράξητε αὐτὸ μετὰ τῆς δυνατῆς ταχύτητος. Ἀκούσατε. Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Λουκιανόν αὐριον, μετὰ τὸ γεῦμα. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ αὐτόν· ἠδύνατο μάλιστα, ὑπὸ τινὰ πρόσφασιν, νὰ μείνῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Αὐριον τὸ ἐσπέραι, κατὰ τὸν χορόν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ θὰ ἀναγγείλῃ τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἀποσυρθῶσι πάντες, πρὶν ἢ ἡ Λουκία λάβῃ καιρὸν νὰ ἴδῃ τινά, θὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ θὰ λάβῃ τὴν ἀναγκαίαν μετ' αὐτῆς συνέντευξιν.

— Εἶνε πολὺ ὥρατα καταστρωμένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ καὶ εἶσθε πρώτης τάξεως πολιτικὸς.

— Εἴμαι ἀπλῶς, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀντιγραφεὺς καὶ μαθητὴς σας.

ΛΕΤ

Οἱ τελευταῖοι χειρισμοί.

Ἡ Βάλδα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ λεπτοῦ τούτου, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εὐρέως συλληφθέντος καὶ σοφῶς παρασκευασθέντος σχεδίου αὐτῆς, συνήθροισε πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς, γινώσκουσα ὅτι σφαλερὸν κίνημα, ἑλλιπὴς χειρισμὸς ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ διὰ παντὸς τὰ πάντα. Ὑπελόγιζε θαυμασίως, καὶ θαυμασίως ἐπέτυχε τὸ ἐπὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ ἄλμα αὐτῆς. Ἀλλὰ τώρα προὔκειτο νὰ ἐπενέγκῃ ἐν μῇ ἡμέρᾳ διπλοῦν κτύπημα· προὔκειτο νὰ προσβάλλῃ συγχρόνως τὸν Λουκιανόν καὶ τὴν Λουκίαν.

Ἄλλως τε δέ, εἰς ἐν μόνον σφάλμα ὑπέπεσεν, — ἂν οὐ δὲν προσεδόκα τοιοῦτό τι ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκοιμήθη ὀλίγον τὴν νύκτα ταύτην, σταθμίζουσα πάντα, οὐδεμίαν λεπτομερείαν παραμελοῦσα, φροντίζουσα περὶ τῶν λόγων, οὓς ἔμελλε νὰ εἴπῃ, περὶ τῶν βημάτων σχεδόν, ἅτινα προὔκειτο νὰ κάμῃ, προσπαθοῦσα τίποτε νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ πάντα νὰ προῖδῃ.

Τὴν πρωτὴν εἶδε τὴν Ἀγγελίαν, ἥτις ἐφάνη αὐτῇ ὀλίγον ὠχρὰ καὶ μελαγχολικὴ· ἀλλ' ὁ διαλογισμὸς καὶ ἡ προσοχὴ τῆς ἦσαν ἀλλαχοῦ συγκεντρωμένοι.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἐξ ἄλλου μέρους, ὠμίλησεν ὀλίγα τινὰ πρὸς τὴν μητέρα τῆς· εἶχε τὴν στάσιν ἀνθρώπου ἀδιαφόρου ἢ παρητημένου τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ὑπὲρ ἄλλου.

Εἶχε καθήκον νὰ βοηθήσῃ τῇ Λουκίᾳ, νὰ ἀνανεώσῃ καὶ

νὰ τακτοποιήσῃ μετὰ τοῦ κηπουροῦ τὰ ἄνθη τῶν κανίστρων καὶ τῶν ἀνθοδοχῶν· εἶχε δὲ ἡ ἐργασία αὕτη τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλεονέκτερον τοῦ συνήθους ἐνδιαφέροντος. Ἀλλὰ διότι ἦσαν λίαν ἀπασχολημένοι, ἡ δὲ διότι ἦσαν ἐξ ἄλλων σκέψεων προκατειλημμένοι, αἱ δύο φίλαι ἀπηύθυνον ὀλίγον τὸν λόγον πρὸς ἀλλήλας;

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Βάλδα διέταξε νὰ παρακαλέσωσι τὸν κ. Δὲ Σερζύ, ὅπως μεταβῇ δι' ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖνος δὲ ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ.

— Εἶνε ἀνάγκη, τῷ εἶπε, νὰ συνεννοηθῶμεν καλῶς ἐπὶ τῶν ὥρων τῆς ὁμιλίας, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμω πρὸς τὸν Λουκιανόν. Δὲν θέλω οὐτε νὰ ὑπερβῶ τὰς θελήσεις σας, οὐτε νὰ ὑπολειφθῶ αὐτῶν.

— Ἐπαναπαύομαι ὀλοτελῶς πρὸς ὑμᾶς, φιλότατη Βάλδα, εἶπεν ὁ κόμης· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῇτε νὰ διατηρήσετε μετριότητα, καὶ σταθερότητα. Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἡδυνάμην νὰ κυριεύσω τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω μετὰ τῆς Λουκίας.

— Φοβοῦμαι, τῷ ὄντι, εἶπεν ἡ Βάλδα, μήπως ἀπαντήσετε ἐκ μέρους τῆς ἀντίστασιν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως περιμένετε.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ.

— Ἐξηγοῦμαι. Θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι δὲν τὸ ἐπραξα πρότερον. Θὰ ἐννοήσετε ποῖαν ἀποστροφὴν εἶχον, ἐπειδὴ πρῶτον τὸ ἀνήγγειλα εἰς τὴν Λουκίαν καὶ ἔπειτα ὑβρίσθην καὶ ἐλυπήθην ἕνεκα τῶν κρίσεων ἡ μᾶλλον τῶν κατηγοριῶν, τὰς ὁποίας ἐξετόξευσεν ἐναντίον μου. Ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην νὰ βραδύνω πλέον. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζετε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχῃ νὰ φαίνεται εὐπειθείας, καὶ συγχρόνως νὰ ἔχετε εἰς χεῖράς σας ὅπλα διὰ νὰ ταπεινώσετε τὴν ἀγέρωχον καὶ ἀνταρτικὴν τῆς θέλησιν.

— Ὅμιλεῖτε, ὁμιλεῖτε, φιλότατη μου· γνωρίζετε ὅτι μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀνησυχίας. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Μὲ μίαν λέξιν: ἀγαπᾷ.

— Ἡ Λουκία! εἶνε δυνατόν; ... Καὶ ποῖον ἀγαπᾷ;

— Τὸν διδάκτορα Ροβέρτον.

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Ἀλλ' εἰσθε περὶ τούτου βεβαία;

— Ἐχω περὶ αὐτοῦ ἐγγράφους ἀποδείξεις.

— Ἐπιστολάς;

— Τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου· ἀπαντήσεις ἄλλων ἐπιστολῶν.

— Δύνασθε νὰ μοὶ τὰς δεῖξητε;

— Μὲ μίαν συμφωνίαν, νὰ μὴ ἐρωτήσητε ἀπὸ ποῖον τὰς ἔλαβον. Μάθετε ἄλλως τε ὅτι ἐγράφησαν πρὸ ἔτους· ἀλλὰ μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου τὰς ἔχω.

Ἡ Βάλδα οὐδόλως ἐμερίμνα, ἂν, ὁμιλοῦσα τοιούτῳ τρόπῳ, ἔδιδεν ὑπονοίας διὰ τὴν ταλαίπωρον Ἀγγελίαν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα διὰ τῆς βραχυτέρας ὁδοῦ, καὶ βραδύτερον ἐφρόντιζε νὰ δικαιώσῃ τὴν θυγατέρα αὐτῆς.

— Δὲν θὰ ἀπαιτήσω τίποτε εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ· ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ! αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ!

— Εἶνε ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν· ἀλλ' ἰδοὺ μία, ἡ ὁποία εἶνε πρωτότυπος καὶ ἡ σπουδαιότερα ὅλων.

Ἡ Βάλδα ἀνέγνω τῷ κυρίῳ Σερζύ τὴν «σπουδαίαν» ταύτην ἐπιστολήν, καὶ ἔπειτα τὰς οὐσιωδεστέρας τῶν ἄλλων περικοπὰς, ἃς εἶχε σημειώσει πρότερον διὰ μολυβδοκονδύλου.

Ὁ κόμης κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς.

Δὲν ἔβλεπε, δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχοντα ἄγνόν, εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν τῶν δύο νέων ἔρωτα.

Παρώξυνε δ' αὐτὸν ἰδίᾳ ἡ συμπεριφορὰ τῆς Λουκίας, ἥτις ὁμιλεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῆς περὶ τῆς Βάλδας, εἰς ἃς ἀπῆντα ὁ Ροβέρτος ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου· ἔβλεπε δὲ τις, ὅτι ὁ Ροβέρτος, καταθλιβόμενος καὶ

παρηγορῶν τὴν Λουκίαν, ἐπρόσπαθει νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ μετριάσῃ αὐτήν.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἠσθάνθη τραυματισθεῖσαν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ. Ἡ Λουκία, κρίνουσα τὴν μητρὶν αὐτῆς, ἐτόλμα νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκαμε! Ὁρῶνυσα καὶ ἐκθειάζουσα τὴν μητέρα αὐτῆς, ἤλεγχεν αὐτὸν καὶ τὸν κατέκρινε μάλιστα!

Ἡ Βάλδα ἠναγκάσθη νὰ καταπραύνη καὶ καθησυχάσῃ αὐτόν. Ἀλλως, οὗτος θὰ ἔπραττε πάραυτα παράτολμόν τι καὶ σκανδαλίδες.

— Ἐχετε δίκαιον, πολὺ δίκαιον, τῇ εἶπεν· λοιπὸν δημιουργῶντες αὐτοὶ προσκόμματα, μᾶς ἔδωσαν ὅπλα. Πρέπει νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν. Αἱ διαθέσεις μου τώρα εἶνε μετριώταται· ἡ δεσποσύνη Δὲ Σερζύ θὰ τὸ ἐννοήσῃ! Καὶ ὑμεῖς, φιλότατη μου, ἀφοῦ ὁμιλήσετε ἐξ ὀνόματός μου εἰς τὸν Λουκιανόν, δύνασθε, ὀφείλετε, νὰ ἦσθε μᾶλλον ἰσχυρογνώμων καὶ ἀγέρωχος καὶ νὰ γείνητε καθαρῶς προσβλητική. Ὁ Λουκιανὸς ἐβασίσθη ἐπὶ κακῶν βάσεων. Ἐνηργήσαμεν πάντοτε, τὸ ἐφ' ἡμᾶς, κατὰ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τοὺς κανόνας· ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν πασιφανῶς μοὶ ἔκαμε τὴν αἴτησίν του, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδέχθην. Διὰ τί αὐτοὶ τὴν ἐφύλαξαν μυστικῇ; — Ναι, τὸ γνωρίζω, ἡ Λουκία τὸ λέγει εἰς τὰς ἐπιστολάς της: ἐπειδὴ ὑπῆρχετε ὑμεῖς ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ἐμέ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον μητέρα. Ἀλλ' αὐτὰ ἐξωτερικῶς καὶ διὰ τὸν κόσμον, δὲν εἶνε εὐλογοὶ αἰτίαι. Ὁ Λουκιανός, ἂν δὲν ἐγνώριζεν ἐξ ἀρχῆς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, ἔγεινεν ἔπειτα συνένοχος· ἐβόηθησε τὸν φίλον του· ἐξέθεσε τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ!

— Καὶ ἐξέθετε αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, διέκοψεν ἡ Βάλδα, ἐπιμένουσα νὰ δεικνύηται πολέμιος εἰς τὴν νόμιμον καὶ ἐντιμὸν αἴτησιν τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν! Ἐνόησα τὸν διαλογισμὸν σας, φίλε μου, καὶ θὰ σας ἐξηγήσω καὶ τὸν ἰδικόν μου. Θὰ ἀναγκάσω τὸν Λουκιανόν νὰ σας εὐχαριστήσῃ.

— Μένει νὰ ἀποφασίσωμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν ἀπέναντι τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου.

— Τίποτε, ἂν μὲ πιστεύετε, φίλε μου· μὴ πράξετε τίποτε, σήμερον τοῦλάχιστον. Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος εἶνε, μ' ὅλα ταῦτα, ἄνθρωπος μεγάλης ἀξίας, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν προσφέρονται ὡς εἰς τυχαῖον ἄνθρωπον. Ὅλα δὲ τὰ πρὸ ὀλίγου λεχθέντα πρέπει νὰ διεξαχθῶσι μετὰξὺ ὑμῶν καὶ τῶν τέκνων σας.

Ὁ κόμης συνεμερίσθη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν γνώμην τῆς Βάλδας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Βάλδα ἐπέτυχε πᾶν ὅ,τι ἤθελεν. Ἦτο νῦχαριστή- μένη πρὸ πάντων, διότι ὁ Ροβέρτος ἔμεινεν ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἦτο ἀπρακτικὸν δι' αὐτὴν νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἠθέλησε ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτόν.

Ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὅτε ὑπηρέτης ἐνεχείρισεν αὐτῇ σημείωσιν τοῦ Ροβέρτου, ἀναγγέλλοντος αὐτῇ ὅτι, καίπερ θλιβόμενος, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἡμέρας, ὅπως προφθάσῃ τὴν νύκτα, κεκλημένος διὰ κατεπείγουσας εἰδοποιήσεως. Ἠλπιζεν ὅμως ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως διὰ τὸν χορόν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Βάλδα, ἀφ' οὗ δὲν τὸν ἀπομακρύνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶνε προφανῶς καλλίτερον νὰ ἦναι μόνος ἁπῶν!

Ὁ Ροβέρτος ἀνεχώρησε, τῷ ὄντι, καὶ προειδοποίησε περὶ τούτου τὸν Λουκιανόν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο διὰ τοὺς Παρισίους.

ΑΖ

Συνάπτεται ἡ μάχη.

Ὁ καιρὸς ἦτο καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν θαυμάσιος· ἡ θερμότης μόνον ἦτο ὑπερβολικὴ. Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, τὰ νέφη ἀφ' ἧς συνεπυκνώθησαν, καὶ σφοδρὰ ἐξερράγη καταιγίς.

Ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηπεν ἐπὶ τοῦ κήπου. Πᾶσαι αἱ διὰ τὴν ἑορτὴν προπαρασκευαί, αἱ ἐν αὐτῷ γενόμεναι, κατεστράφησαν, ἀνατραπέσαι καὶ συντριβεῖσαι. Τὸ πῦρ τοῦ οἴκου ἦτο ἐσβεσμένον καὶ οἶονεῖ καταπνιγμένον πρὸ πολλοῦ. Ἄλλ' αἱ αἰθούσαι τοῦ προσγείου ἐνδικοιότητος ἦσαν ἱκανῶς εὐρεῖαι διὰ τὸν χορὸν, καὶ ἦτο εὐκόλον νὰ συγκεντρωθῇ αὐτόθι ἡ ἑορτή.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐνεθάρρυνε τὰς γυναῖκας, αἰτινες, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, κατέβησαν κατατεθλιμμέναι καὶ θρηνηλογοῦσαι ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καλλωπισμῶν αὐτῶν.

Ἡ καταιγίς παρήλθεν, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει μὴ εὐχάριστος κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας. Λεπτὴ καὶ ἀδιάκοπος βροχὴ κατέβρεχε τὴν χλόην, καὶ κατέστρεφε τὰς δένδροφύτους παρόδους. Ἐπρεπε νὰ συναγείρωσι τὰ θρανία καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιπλα καὶ νὰ παραιτηθῶσι παντὸς περιπάτου.

Μετὰ τὸ γεῦμα, αἱ γυναῖκες συνηνώθησαν, ὅπως παίξωσι μουσικὴν, κεντήσωσι καὶ ὁμιλήσωσιν.

Οἱ ἄνδρες μετέβησαν εἰς τὸ καπνιστήριον καὶ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου. Ἐτακτοποίησαν δὲ καὶ τὰ τραπέζια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδιαφόρων τούτων καὶ τῶν ἀργῶν, οἵτινες ἐπέζητουν νὰ διασκεδάσωσι τὴν ἑαυτῶν ἀνίαν καὶ νὰ διέλθωσι τὰς ὥρας αὐτῶν, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἐδοῦλευν ἡ μοῖρα, κατὰ τὰς τόσον διὰ τοὺς ἄλλους ματαιὰς ταύτας ὥρας, ἔπασχον σκληρότερον ἢ ὅπως ἐνεκα τῶν ἀδημονιῶν αὐτῶν.

Ἐν τοσούτῳ, ἔδει, ὡς λέγουσι, νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, νὰ ἀποκρίνονται εἰς τὰ τίποτε, νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ ξένα καὶ ἀσήμαντα πράγματα· ἦσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἦσαν ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ πέμπῃ σπουδαία τηλεγραφήματα εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ εἰς τοὺς πρωτίστους προσκεκλημένους, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτοῖς, ὅτι καὶ ἂν ἡ καταιγίς ἐπεξετάθῃ μέχρι τῶν Παρισίων, ἡ ἑορτὴ οὐδ' ὅλως παραβιάσσεται, καὶ ὅτι ἐπεστηρίζετο πάντοτε ἐπὶ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

Ὁ Μοζιρόν, εὐπειθὴς εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς Βάλδας, προῦφασίσθη, ὅπως μὴ φανῇ τὴν ἐσπέραν τῆς προτερείας καὶ μάλιστα καὶ τὴν πρωΐαν, σφοδρὰν ἡμικρανίαν. Ἄλλ' ἡ ἀπουσία αὐτοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ σχόλια καὶ κατέβῃ εἰς τὸ γεῦμα.

Ἄλλ' ἀπέφυγε διὰ φρονίμων κινήσεων νὰ συναντηθῇ τῷ Λουκιανῷ, καί, ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς διαστήματος, αὐτὸς μετέβαινεν ἀνευ ἐπιτηδεύσεως εἰς ἄλλο. Ἄλλὰ, παρὰ τὴν συνήθειάν του τοῦ νὰ δεσπόζῃ καὶ νὰ «κρατῇ ἑαυτοῦ», δὲν ἠδύνατο νὰ καταστέλλῃ ἐνίοτε νευρικὰς κινήσεις, ὥς ἀπέδιδεν εἰς ἀδιαθεσίας λείψανα.

Ἡ Λουκία ἐφαίνετο ἡ ἡρεμωτέρα, οὕσα ἐνδεδυναμωμένη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ δικαίου καὶ ἐν τῇ ἀκλονήτῳ αὐτῆς ἀποφάσει.

Ἄν καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἔμελλε νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μοζιρόν ὡς γαμβρὸν αὐτοῦ, ἡγνοεῖ ὅμως ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἔμελλε νὰ συναφθῇ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς πάλη τὴν αὐτὴν ἐσπέραν.

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἥρᾳ γε καὶ αὐτὴ ἡρεμος; Θὰ ἀπῆντα τις καταφατικῶς, βλέπων τὸ νωχελὲς αὐτῆς

ἦθος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παθητικὴ μόνον ἠδύνατο νὰ ἦνε αὐτὴ ἐπὶ πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν συμβαίνουσιν· τοῦτο ἤρμοζεν εἰς τὴν ὡς μιγάδος φύσιν αὐτῆς· περιέμενεν.

Ἐκάθητο μεθ' ὁμίλου τινὸς ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων κορασιῶν συγχειμένου· ἔκαμνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ ἐργόχειρόν της σημειῶν τι, ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέξιν τινὰ εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἀλλὰ συχνότερον ἡκροᾶτο ἢ ἐφαίνετο ἀκρωμένη.

Εἶπεν ἐν τοσούτῳ εἰς τὴν Λουκίαν :

— Δὲν βλέπω τὸν κύριον διδάκτορα Ροβέρτον.

— Ὁ Λουκιανὸς μοι εἶπεν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ λίαν ἐνωρίς διὰ τοὺς Παρισίους· τὸν προσεκάλεσεν ἐσπευσμένως εἰς τῶν πελατῶν αὐτοῦ διὰ σπουδαιοτάτην ἀνάγκην.

— Ἀληθὲς;

— Καὶ δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ σήμερον;

— Ὡ! εἴθε! ἴσως τὴν ἐσπέραν.

Ἡ Λουκία ἐφοβεῖτο μὴ ἡ Ἀγγελίνα ὠθήσῃ μακρότερον τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς. Συνεφωνήθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Λουκιανοῦ, νὰ εἰπωσι περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ροβέρτου, ὅ,τι καὶ πάντες ἐγνώριζον, οὐχὶ διὰ δυσπιστίαν, ἀλλὰ διότι ἡ ἐμπιστοσύνη ἦτο ἀνωφελής, καὶ τέλος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος πάρα—πολὺ ὀλόγον ἐξηγήθη.

Ἄλλ' ἡ Ἀγγελίνα οὐδόλως ἐπίεσε τὴν Λουκίαν· ἤρκεσθη νὰ εἴπῃ :

— Ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ!

Οὐχ ἦττον, ἂν ἡ Λουκία εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν προσεκτικῶς, θὰ ἐξεπλήσσετο βλέπουσα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων αὐτῆς μειδιάμα μεστὸν θλίψεως καὶ πικρίας.

Ὁ Λουκιανὸς παρέτρεχε τὰς ἐφημερίδας, καθήμενος πλησίον τῶν δύο ἢ τριῶν φίλων αὐτοῦ, ὅτε ἡ Βάλδα, πλησιάζασα αὐτῷ, ἤγγισε διὰ τοῦ δακτύλου ἐλαφρῶς τὸν ὠμόν του. Οὗτος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Μίαν λέξιν, ἂν ἔχητε εὐχαρίστησιν; τῷ εἶπεν.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας, κυρία.

Ἀνηγέρθη καὶ προέβη βήματά τινα μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ.

— Ἐχετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀσχολίαν τινά, τὸν ἡρώτησεν.

— Ἀλλὰ... ὅχι... ὡς βλέπετε, εἶπε νομίζων ὅτι ἤθελεν ἐπιφορτίσει αὐτὸν διὰ τινος ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἑορτὴν φροντίδος.

— Εἶχον, ἐπανελάβε, νὰ σὰς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως.

— Εἰς ἐμέ! εἶπεν ἐκπληκτος καὶ ἐναντιούμενος.

Ποτὲ δὲν συνῆψεν ὁμίλιαν μόνος πρὸς μόνην τὴν μητρὶν αὐτοῦ, καί, εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, δὲν ἐπεθύμει νὰ συνάψῃ τοιαύτην.

— Ἀλλὰ... κυρία κόμησησα... εἶπε περιπεπλεγμένος· δὲν ἐπεθύμουν νὰ στερήσω τὴν οἰκοδόσποιαν ἀπὸ τῶν ξενιζομένων της.

— Ἡ παρουσία μου εἶνε ἀνωφελής ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα. Ἐχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας.

Ὁ Λουκιανὸς συνέστειλε τὰς ὀφρῦς.

— Λοιπόν, εἶπεν, ὅπως ἀπαλλαγῶ, κυρία, σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐπρωτίμων νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν σπουδαίων τούτων πραγμάτων ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πατέρα μου...

— Ὅπως ἀπαλλαγῶ, κύριε Λουκιανέ, σὰς βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπρωτίμων τοῦτο. Καὶ ἂν εἰσηκούμην, θὰ ἀπεσυρόμην μετὰ τὴν πρώτην λέξιν σας. Ἄλλ' ἐνθυμούμαι τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ εἰπῶ, συλλογίζομαι ὑμᾶς τὸν ἴδιον διὰ τὸ συμφέρον σας, ὡς καὶ διὰ τὸ συμφέρον ἐκείνου, θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἐπιμείνω. Ἄν ἀντιστήτε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, ἔχει καλῶς· οὐδεὶς, οὐδ' ὑμεῖς θὰ δυνηθῆτε νὰ μὲ μεμφθῆτε, καὶ ὑμεῖς μόνον θὰ ἐπιβαρύνουσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀρνήσεώς σας.

[Ἐπεται συνέχεια.]